

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/6472 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 september 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 januari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 september 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

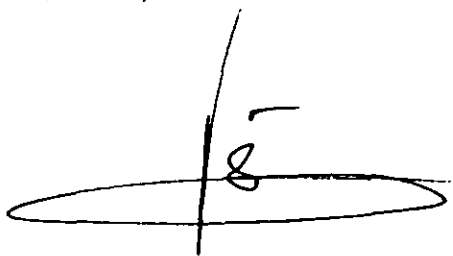
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2007

282-501.

Verzonden: 27 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/6472

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 11 september 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Sierra Leone,
verblijvende te Almere,
eiser,
gemachtigde mr. F.J.M. Schonkeren,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. X.J. Polak.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 30 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 6 juli 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is of het besluit van 30 januari 2007 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beantwoording van deze vraag uit van het volgende. Eiser heeft op 23 mei 2002 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vw 2000 ingediend. Bij besluit van 17 september 2002 heeft verweerder eiser met ingang van 23 mei 2002 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid

onder d, van de Vw 2000, geldig tot 23 mei 2005. Op 3 maart 2005 heeft eiser de onderhavige aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, welke aanvraag door verweerder bij besluit van 30 januari 2007 is afgewezen.

3. Verweerder heeft de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 afgewezen nu de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen, aangezien het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone inmiddels is beëindigd. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser ook niet in aanmerking komt voor toelating op een van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht.

4. Eiser heeft in beroep in de eerste plaats aangevoerd dat de vaststelling van verweerder dat zich een intrekingsgrond heeft voorgedaan, heeft plaatsgevonden nadat de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning was verlopen. Een intrekingsgrond kan zich echter niet met terugwerkende kracht voordoen, omdat een eenmaal verlopen verblijfsvergunning niet kan worden ingetrokken. Derhalve is de aanvraag volgens eiser ten onrechte afgewezen. Voorts stelt eiser dat sprake is van opgewekt vertrouwen. De omstandigheid dat de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid is gepubliceerd in combinatie met de omstandigheid dat verweerder zich hierop vier jaar lang niet heeft beroepen, leidt tot een gerechtvaardigd opgewekt vertrouwen bij eiser dat de afschaffing van het beleid niet aan hem zou worden tegengeworpen. Bovendien heeft verweerder niet gemotiveerd waarom eiser eerst vier jaar na afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid hiermee wordt geconfronteerd en waarom het redelijk zou zijn eiser de afschaffing van dit beleid alsnog tegen te werpen. Verder heeft eiser betoogd dat het in casu gaat om een aanvraag op grond van artikel 33 van de Vw 2000 en dat in dat kader artikel 31, tweede lid, sub f, van de Vw 2000 niet kan worden tegengeworpen. De mogelijkheid om artikel 31, tweede lid, sub f, van de Vw 2000 tegen te werpen bestaat volgens eiser alleen bij een aanvraag op grond van artikel 28 van de Vw 2000. Eiser kan zich daarnaast niet vinden in het standpunt van verweerder dat het ontbreken van een identiteitsdocument hem kan worden verweten en dat hij niet voldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute. Onbetwist is gebleven dat eiser nimmer een identiteitsdocument in zijn bezit heeft gehad, terwijl niet valt in te zien dat van eiser mocht worden verwacht dat hij voorafgaand aan zijn vlucht uit zijn land eerst een document zou aanvragen. Een dergelijke verplichting valt niet af te leiden uit artikel 31, tweede lid, sub f, van de Vw 2000. Uit het ambtsbericht volgt bovendien niet dat in 2001 of 2002 de verplichting voor iedere Sierraleonense burger bestond om een identiteitsdocument aan te vragen. De omstandigheid dat in 2005 de uitgifte van identiteitskaarten nog steeds niet was voltooid, duidt in ieder geval op het tegendeel, aldus eiser. Daarnaast is eiser uit Sierra Leone vertrokken tijdens een zeer onrustige en onduidelijke situatie en had hij helemaal geen documenten en financiële middelen om een identiteitskaart aan te vragen. Voorts was eiser direct na zijn ontsnapping niet in staat een identiteitsdocument aan te vragen. Eiser is verder van mening dat hij door middel van de aanvullingen en correcties voldoende duidelijkheid heeft gegeven over zijn reisroute. Door het noemen van de vertrek- en aankomstdatum heeft hij het bovendien mogelijk gemaakt te verifiëren of hij in een Nederlandse haven is aangekomen. Eiser kan zich evenmin vinden in verweerders standpunt dat zijn asielrelaas ongerijmdheden bevat. Verweerder heeft niet kunnen aangeven waarom het vreemd zou zijn om iemand die waardevolle spullen bij zich heeft streng te bewaken. Op deze wijze kan immers worden voorkomen dat de spullen

verloren gaan. Ook valt niet in te zien waarom de verklaringen van eiser aangaande ongerijmd zouden zijn. Eiser meende aanvankelijk dat hij in veilig zou zijn, omdat men hem daar niet kende, maar juist die omstandigheid bleek gevaarlijk te zijn omdat er rebellen in waren achtergebleven. Om te voorkomen dat hij werd beschuldigd rebel te zijn is hij vertrokken uit Eisers verblijf op het was ook zeer gevaarlijk. Er was sprake van afrekeningen en lynchpartijen, waarbij vermeende rebellen doelwit waren. Eiser was bij uitstek een persoon die daarvan slachtoffer kon worden. Niet valt voorts in te zien wat er niet duidelijk is aan de verklaring van eiser dat zijn vriend niet eerder de vlucht voor eiser kon regelen. Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat verweerder in het geheel niet gemotiveerd heeft waarom de verwijzing naar het ambtsbericht van juli 2002 en het jaarboek van Amnesty International uit 2002 geen aanleiding geeft om zijn standpunt te wijzigen. Uit deze bronnen blijkt immers dat ex-rebellen bij terugkeer ernstige problemen kunnen ondervinden en hun leven niet zeker zijn.

5. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich, op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

6. Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

7. Verweerder heeft het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone reeds op 16 september 2002, naar aanleiding van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002, beëindigd. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 26 februari 2003 (JV 2003, 140) is overwogen dat verweerder zich op basis van de daartoe in aanmerking genomen omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone zodanig ten goede is veranderd, dat niet langer categoriale bescherming behoeft te worden geboden. Eiser heeft dit niet betwist, zodat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

8. Ten aanzien van eisers stelling dat de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ten onrechte is afgewezen omdat zich na het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd geen intrekingsgrond meer kan voordoen, overweegt de rechtbank als volgt.

9. Op grond van artikel 34 van de Vw 2000 – zoals dit luidde ten tijde van belang – is de datum waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt – nadat de betreffende vreemdeling direct voorafgaande aan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten op grond van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd – het ijkpunt voor de vaststelling of de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan worden verleend. In casu is dat ijkpunt 23 mei 2005. Op dat moment deed zich een intrekingsgrond voor in de zin van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Dat die vaststelling eerst heeft plaatsgevonden na het verlopen van de geldigheidsduur van de

verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, betekent niet dat er daarna geen intrekingsgrond meer aanwezig kan zijn die kan leiden tot weigering van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De rechtbank is voorts van oordeel dat de omstandigheid dat verweerder zich ten opzichte van eiser vier jaar lang niet heeft beroepen op de afschaffing van het (gepubliceerde) categoriale beschermingsbeleid, niet kan leiden tot het oordeel dat sprake is van een gerechtvaardigd opgewekt vertrouwen bij eiser dat de afschaffing van het beleid niet aan hem zou worden tegengeworpen. Daarbij is van belang dat eiser – wegens de publicatie ervan – werd geacht op de hoogte te zijn van het feit dat het categoriale beschermingsbeleid beëindigd was, zodat hij er tevens rekening mee diende te houden dat dit in een rol zou kunnen spelen bij toekomstige verblijfsrechtelijke procedures. Evenmin wordt eiser gevolgd in zijn stelling (ter zitting) dat verweerder, door het ruime tijdsverloop, zijn recht heeft verspeeld om de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid nog aan eiser tegen te werpen. De rechtbank deelt ook niet de opvatting van de gemachtigde van eiser ter zitting dat de omstandigheid dat verweerder de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid niet eerder aan eiser heeft tegengeworpen, een zwaardere motiveringsplicht op verweerder legt, zodat ook eisers stelling dat het bestreden besluit op dit punt onvoldoende is gemotiveerd dient te falen.

10. Verweerder heeft gezien of er aansluitend aan 23 mei 2005, zijnde de expiratedatum van eisers verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verleend. Met betrekking tot de vraag of eiser ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 of ten tijde van het bestreden besluit in aanmerking kwam voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden, overweegt de rechtbank als volgt.

11. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn asielaanvraag het volgende aangevoerd. In februari 1997 werd eiser in opgepakt door de rebellen van het Revolutionary United Front (RUF). Eiser werd door de rebellen gebruikt als drager voor hun munitie en hij werd overgebracht naar de jungle in de regio waar hij en zijn medegevangenen streng werden bewaakt. In 1999 vielen de rebellen aan en moest eiser de munitie van de rebellen van naar dragen. Ook moest eiser de tas van de vrouw van de baas dragen, waaruit eiser geld stal. Bij de aanval op op 6 januari 1999 was eiser er getuige van dat mensen werden geslagen en gedood en dat huizen in brand werden gestoken. De gevechten vonden plaats in het centrum van de stad, waar eiser door burgers bij de rebellen werd gezien. Tijdens de terugtrekking van de rebellen zag eiser in de chaos kans te ontsnappen. Eiser probeerde de plekken te ontwijken waar mensen hem bij de rebellen hadden gezien. Hij ging via het centrum van dan ook naar het westelijk deel van , waar de mensen hem niet eerder hadden gezien. Omdat eiser in het westelijk deel van niemand kende en hij daar geen verblijfplaats had, liep hij toch het gevaar om voor rebel aangezien te worden. Daarom besloot eiser na drie dagen om naar het oostelijk deel van te gaan, waar hij verbleef bij een vriend. In dit deel van werd eiser echter door burgers bedreigd en met stenen bekogeld omdat zij hem hadden gezien bij de rebellen. Ook zijn vriend werd bedreigd omdat hij onderdak zou bieden aan rebellen. nam vervolgens contact op met zijn schoonvader die een vriend inschakelde om eiser te helpen het land te verlaten. Op 23 maart 2002 verliet eiser Sierra Leone per schip, waarmee hij naar Nederland voer.

12. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast, indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

13. De rechtbank zal allereerst ingaan op de stelling van eiser dat artikel 31, tweede lid, sub f, van de Vw 2000, niet kan worden tegengeworpen bij de beoordeling van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 33 van de Vw 2000. Eiser wordt niet gevolgd in deze stelling. Immers, voor de beoordeling of eiser in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, dient te worden beoordeeld of eiser ten tijde van het nemen van het besluit van 17 september 2002 in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op één van de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden. De omstandigheid dat bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt aangesloten bij de beoordeling of eiser in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, heeft automatisch tot gevolg dat de mogelijkheid bestaat om bij die beoordeling de in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde omstandigheden te betrekken.

14. In het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 heeft verweerder zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar geen identiteitsdocumenten heeft overgelegd. Eiser heeft verklaard dat hij nooit een identiteitskaart heeft aangevraagd omdat het enkel mogelijk was om deze in Freetown aan te vragen en dat het in zijn dorp gebruikelijk was om een lokale identiteitskaart ("permit") aan te vragen, maar dat hij daar toentertijd te jong voor was en dat het vanwege de oorlog niet mogelijk was om deze later aan te vragen. Volgens verweerder is dit echter geen verschoonbare reden voor het ontbreken van een identiteitsdocument, aangezien uit het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 25 april 2005 (DPV/AM-873436) blijkt dat er in Sierra Leone vanaf augustus 2000 een nieuw systeem geldt, waarbij elke burger vanaf zestien jaar en ouder verplicht is een identiteitskaart aan te vragen. Voorts acht verweerder in dit verband van belang dat uit de verklaringen van eiser niet is gebleken dat hij nimmer in de gelegenheid is geweest pogingen te ondernemen om in het bezit te komen van een identiteitskaart dan wel een "permit". Dat blijkens voornoemd ambtsbericht de fase van afgifte van nieuwe identiteitsdocumenten van start is gegaan op 10 januari 2001 en dat deze fase in april 2005 nog niet was afgerond, geeft verweerder geen aanleiding om zijn standpunt te wijzigen. Daarbij zij er nogmaals op gewezen dat niet is gebleken dat eiser ooit een poging heeft ondernomen om, al dan niet met de (financiële) hulp van anderen, in het bezit te komen van een identiteitskaart. Het ontbreken van financiën, een aspect dat eiser nimmer eerder heeft aangevoerd, is in algemene zin overigens nimmer een verschoonbare reden, aldus verweerder. Ten slotte heeft verweerder aangegeven dat de omstandigheid dat eiser vanwege zijn ontsnapping van de rebellen niet in staat was om de voor de aanvraag van een nieuwe identiteitskaart benodigde documenten te verzamelen, evenmin kan leiden tot een ander oordeel. Daarbij heeft verweerder er op gewezen dat het

eisers verklaringen inzake het verblijf bij de rebellen en de daaropvolgende ontsnapping ongeloofwaardig worden geacht.

15. Verweerder heeft in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 tevens aan eiser tegengeworpen dat hij onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door hem beweerdelijk afgelegde reisroute. Daartoe heeft verweerder overwogen dat eiser, nog daargelaten dat hij geen reisdocumenten heeft overgelegd, geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd omtrent de door hem beweerdelijk afgelegde reisroute. Van een persoon die heeft verklaard per boot van Sierra Leone naar Nederland te hebben gereisd, mag volgens verweerder in redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de naam en de kleur van het schip, de vlag waar het schip onder voer, de lading van het schip en de haven van aankomst in Nederland. Hiertoe is eiser niet in staat gebleken. Daarnaast heeft eiser, aldus verweerder, tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent de datum van aankomst in Nederland. In het eerste gehoor heeft eiser verklaard dat hij op 13 mei 2002 in Nederland aankwam, terwijl hij in het nader gehoor heeft verklaard op 13 april 2002 in Nederland te zijn gearriveerd. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid heeft eiser verklaard dat hij tot 13 mei 2002 op de boot heeft verbleven, terwijl hij later weer heeft verklaard dat hij ongeveer drie of vier weken op de boot heeft verbleven, hetgeen zou betekenen dat de dag van aankomst in Nederland niet 13 mei 2002 was. Vervolgens heeft eiser verklaard dat hij niet zeker is van de gestelde datum van aankomst in mei 2002, waarna hij in de correcties en aanvullingen ten slotte heeft verklaard dat hij van 23 maart 2002 tot 13 mei 2002, dus ongeveer zes weken, aan boord heeft verbleven. Eiser heeft derhalve nagelaten duidelijkheid te verschaffen over de datum van aankomst in Nederland en derhalve over de duur van de bootreis. De stelling in de zienswijze dat, gelet op de persoonlijke situatie van eiser ten tijde van de reis, niet van eiser kan worden verlangd dat hij bewijsmiddelen van zijn reis kan overleggen en dat hij voldoende gegevens heeft verstrekt aangaande de bootreis, zodat verificatie van de reisroute kan plaatsvinden, wordt door verweerder niet gevolgd. Dit laat immers onverlet dat eiser verwijtbaar in gebreke is gebleven bij de vaststelling van de reisroute, nu deze aan de hand van de door eiser verstrekte gegevens niet te verifiëren is, aldus verweerder.

16. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van identiteitsdocumenten hem niet kan worden toegerekend. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder eiser niet in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat hij geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd kan niet leiden tot een andersluidend oordeel. Daarbij is tevens in aanmerking genomen dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd grotendeels een herhaling is van hetgeen hij in de zienswijze heeft aangevoerd en waarop verweerder in het bestreden besluit genoegzaam is ingegaan. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

17. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, geldt ingevolge vaste jurisprudentie dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

18. Blijkens het bestreden besluit en het daarin als herhaald en ingelast beschouwde voornemen tot afwijzing van de aanvraag, stelt verweerder zich op het standpunt dat van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uit gaat en dat het asielrelaas in zijn geheel ongeloofwaardig wordt geacht. In dit verband heeft verweerder ter zitting desgevraagd ook aangegeven dat de passage in het verweerschrift, waarin staat vermeld dat het asielrelaas van eiser gedeeltelijk ongeloofwaardig is, een kennelijke verschrijving betreft en als niet geschreven dient te worden beschouwd. Gelet hierop en omdat het bestreden besluit (en niet het verweerschrift) ter toetsing bij de rechtbank voorligt, zal de rechtbank de hier bedoelde passage uit het verweerschrift niet bij haar beoordeling betrekken.

19. Ter nadere onderbouwing van zijn standpunt dat van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dat het relaas in zijn geheel ongeloofwaardig is, heeft verweerder in de besluitvorming het volgende overwogen. Eiser heeft verklaard dat hij bij de rebellen streng en voortdurend werd bewaakt. Deze verklaring staat echter haaks op de verklaring van eiser dat hij voor de vrouw van de baas een tas met veel geld moest dragen, omdat zij eiser mocht en hem vertrouwde. Niet valt volgens verweerder in te zien dat eiser streng en voortdurend zou worden bewaakt door de rebellen, terwijl er een zodanige vertrouwensband bestond tussen hem en de vrouw van de baas. Weliswaar stelt eiser in de zienswijze dat de omstandigheid dat hij enigszins werd bevoordeeld door de vrouw van de baas van de rebellen, niet met zich meebracht dat hij niet werd bewaakt, en dat juist de omstandigheid dat eiser waardevolle spullen voor deze vrouw moest dragen de reden zal zijn geweest om hem goed in de gaten te houden en te bewaken, maar dit doet volgens verweerder niets af aan genoemde argumenten. Bedoeld is immers te zeggen dat de strenge en voortdurende bewaking waaraan eiser bloot stond niet strookt met het grote vertrouwen dat de vrouw van de rebellenleider in eiser had, hetgeen onder andere blijkt uit de inbewaringgeving van de tas met geld. Voorts heeft verweerder overwogen dat de verklaringen van eiser omtrent zijn ontsnapping een ongerijmdheid bevat. Immers, eiser heeft in eerste instantie verklaard dat hij na zijn ontsnapping plekken probeerde te ontwijken waar mensen hem eerder hadden gezien. Daarom vluchtte hij naar het westelijk deel van waar mensen hem naar eigen zeggen niet eerder hadden gezien. Vervolgens heeft eiser echter verklaard dat hij na drie dagen naar het oostelijk deel van vertrok omdat hij niemand in het westelijk deel kende en daar geen verblijfplaats had, waardoor hij gevaar liep om voor rebel aangezien te worden. Volgens verweerder heeft eiser niet inzichtelijk gemaakt waarom hij voor rebel zou worden aangezien in stadsdelen waar hij niet gekend werd. Eisers stelling in de zienswijze dat de problemen in ontstonden omdat niemand hem daar kende en hij ook geen onderdak had, leidt verweerder niet tot een wijziging van zijn standpunt. Daartoe is redengevend dat eiser heeft verklaard naar het westelijke deel van te zijn gegaan juist omdat de mensen hem daar niet eerder hadden gezien, alsmede dat uit de verklaringen van eiser niet is gebleken dat hij aldaar concrete problemen heeft ondervonden. Ter nadere onderbouwing van zijn standpunt heeft verweerder voorts overwogen dat eiser heeft verklaard dat hij gedurende zijn verblijf bij in het oostelijke deel van vaak werd bedreigd. Eiser heeft echter ook verklaard dat hij overdag ondergedoken zat in het huis van , en dat hij vaak ging naar een voetbalveld in de wijk waar men eiser naar eigen zeggen niet zo goed kende en waar hij zich zonder problemen onder de mensen kon mengen. Er vanuit gaande dat eiser óf ondergedoken verbleef in het huis van óf zich bevond op heeft eiser volgens verweerder niet inzichtelijk gemaakt waar en op welke wijze hij tijdens zijn verblijf in het oostelijk deel van door buurtbewoners negatief werd bejegend. In de zienswijze wordt weliswaar gesteld dat eiser op werd aangesproken met vragen als "waar was jij toen er gevochten werd?", "we hebben jou toen niet gezien" en "wie

ben jij?", welke vragen snel kunnen omslaan in een moord of mishandeling, maar deze stelling wordt door verweerder niet gevolgd nu eiser heeft verklaard dat de enige plek was waarvan hij wist dat hij zich aldaar onder de mensen kon mengen zonder problemen te krijgen, omdat ze hem daar toch niet zo goed kenden. Ten slotte heeft verweerder er op gewezen dat eiser heeft nagelaten duidelijkheid te verschaffen inzake de omstandigheid dat hij zijn land van herkomst niet eerder dan maart 2002 heeft verlaten, terwijl hij heeft verklaard dat hij van februari 1999 tot maart 2002 tien tot twintig keer met de dood is bedreigd en met stenen bekogeld. Niet valt in te zien dat eiser gedurende drie jaar tien tot twintig bedreigingen met de dood zou ondergaan, alvorens te vluchten. Volgens verweerder ligt het in de lijn der verwachtingen dat eiser bij een reële bedreiging met de dood, zijn land van herkomst eerder zou hebben verlaten. De stelling in de zienswijze dat eiser niet eerder kon vluchten, wellicht vanwege de oorlogssituatie in geeft verweerder geen aanleiding om dit standpunt te wijzigen.

20. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd kan niet leiden tot het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en in zijn geheel ongeloofwaardig is te achten. Daarbij is in de eerste plaats van belang dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd grotendeels een herhaling is van hetgeen hij in de zienswijze heeft aangevoerd. Voorts is de rechtbank van oordeel dat, hoewel eiser in de zienswijze en het beroepschrift een niet op voorhand inadequate verklaring heeft gegeven voor de door verweerder geconstateerde ongerijmdheid in de verklaringen van eiser inzake de omstandigheid dat hij in voor rebel werd aangezien, dit niet kan leiden tot een andersluidend oordeel. Voor zover zou moeten worden aangenomen dat dit argument van verweerder in redelijkheid geen stand kan houden, blijven er immers nog voldoende steekhoudende argumenten over die – in onderlinge samenhang bezien – de conclusie rechtvaardigen dat verweerders standpunt de marginale toets in rechte kan doorstaan. Daarenboven wijst de rechtbank er op dat de enkele omstandigheid dat eiser voor sommige door verweerder in het relaas geconstateerde ongerijmdheden of bevreemdend geachte elementen een mogelijke verklaring heeft gegeven, gelet op de toe te passen toetsingsmaatstaf, onvoldoende grond biedt voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas als geheel positieve overtuigingskracht mist.

21. De rechtbank is voorts van oordeel dat de stelling van eiser dat verweerder ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom de verwijzing naar het ambtsbericht van juli 2002 en het jaarboek van Amnesty International uit 2002 – waaruit blijkt dat ex-rebellen bij terugkeer ernstige problemen kunnen ondervinden en hun leven niet zeker zijn – geen aanleiding geeft om zijn standpunt te wijzigen, dient te falen. In het bestreden besluit is immers gemotiveerd dat de verwijzing van eiser naar dit ambtsbericht en jaarboek van Amnesty International, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet kan leiden tot verlening van een verblijfsvergunning op de a- of b-grond van artikel 29 van de Vw 2000.

22. Voor zover eiser heeft betoogd dat hem in het licht van de huidige situatie in zijn land van herkomst ten onrechte geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, van de Vw 2000, is verleend, overweegt de rechtbank dat verweerder eiser in redelijkheid ook hier de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas heeft kunnen tegenwerpen.

23. Gelet op het voorgaande heeft verweerder eiser, naar het oordeel van de rechtbank, op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

24. In hetgeen overigens is aangevoerd ziet de rechtbank evenmin aanleiding tot vernietiging van het bestreden besluit.

25. Het beroep is derhalve ongegrond.

26. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

27. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. D.J. de Lange, rechter, in tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier en uitgesproken in het openbaar op 11 september 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

11 SEP. 2007

Smidspad 31
5046 JA Tilburg
Telefoon
013-5335472
Fax
013-5335508

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van
State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Tilburg.

9 oktober 2007

Inzake:

hoger beroep van dhr.

IND-dossiernummer: 0205-23-2077

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 9 OKT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbare Heer of Vrouwe,

Middels dit hoger beroepschrift wordt namens de heer geboren op
(hierna te noemen: betrokkene), van Sierraleonse nationaliteit, hoger beroep
ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Herto-
genbosch, d.d. 11 september 2007 (Awb 07/6472).

Betrokkene heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep. Hij kiest
domicilie op mijn kantooradres.

Bijgaand treft u aan een kopie van de bestreden uitspraak van de Rechtbank d.d. 11 september
2007, welke aan mij per aangetekende post is verzonden.

In de uitspraak wordt het namens betrokkene ingestelde beroep tegen de beschikking van de
Minister van Justitie (thans Staatssecretaris van Justitie, hierna te noemen: verweerder) d.d. 30
januari 2007, waarbij de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbe-
paalde tijd is afgewezen, ongegrond verklaard.
Betrokkene kan zich in de bestreden uitspraak niet vinden en voert daartegen de volgende
grieven aan.

*Grief 1: Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat de omstandigheid dat verweerder zich ten
opzichte van eiser vier jaar lang niet heeft beroepen op de afschaffing van het catego-
rale beschermingsbeleid, niet kan leiden tot het oordeel dat sprake is van een ge-
rechtvaardigd opgewekt vertrouwen bij eiser dat de afschaffing van het beleid niet*

aan hem zou worden tegengeworpen. Daarbij overweegt de Rechtbank eveneens ten onrechte dat voornoemde omstandigheid ook niet leidt tot een zwaardere motiveringsplicht.

Deze grief richt zich tegen het tweede deel van rechtsoverweging 9 (blz. 4, 1e alinea) van de aangevallen uitspraak.

Uit de bestreden rechtsoverweging volgt dat de Rechtbank haar standpunt baseert op de omstandigheid dat de afschaffing van het beleid voor categorale bescherming is gepubliceerd, zodat ook betrokkene hiervan op de hoogte kon zijn.

Betrokkene stelt zich op het standpunt dat juist de publicatie van de afschaffing van het beleid van categorale bescherming redengevend is voor de opwekking van het gerechtvaardigde vertrouwen. Betrokkene had er immers op mogen rekenen dat verweerder binnen een redelijke termijn zou handelen naar het gepubliceerde beleid en dus de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd (die geldig was tot 23 mei 2005) zou intrekken. De omstandigheid dat deze verblijfsvergunning desondanks niet is ingetrokken in combinatie met het grote tijdsverloop hebben bij betrokkene het gerechtvaardigde vertrouwen opgewekt.

Betrokkene concludeert tevens dat de Rechtbank heeft miskend dat verweerder in het geheel geen uitleg heeft kunnen geven over het zeer grote tijdsverloop en de reden van het niet intrekken van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. De Rechtbank heeft dan ook miskend dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom de afschaffing van het beleid van categorale bescherming niet heeft geleid tot intrekking van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, maar wel leidt tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Betrokkene wijst er verder op dat hij in de zienswijze en in beroep heeft aangevoerd dat het grote tijdsverloop heeft geleid tot rechtsverwerking: verweerder kan in redelijkheid niet na zoveel jaren nog een beroep doen op de afschaffing van het beleid van categorale bescherming. Betrokkene wijst erop dat de Rechtbank heeft nagelaten hieraan een overweging te wijden.

Gelet op het voorgaande had de Rechtbank niet tot de aangevallen rechtsoverwegingen mogen komen.

Grief 2: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd de mogelijkheid bestaat om bij die beoordeling de in art. 31 lid 2 Vw bedoelde omstandigheden te betrekken.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 13 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene wijst erop dat de Rechtbank heeft miskend dat uit de tekst van de aanhef van art. 31 Vw blijkt dat deze bepaling uitsluitend ziet op een aanvraag in het kader van art. 28 Vw.

Verder heeft de Rechtbank miskend dat de onderhavige aanvraag een aanvraag in het kader van art. 33 Vw betreft. Betrokkene concludeert dan ook dat de wetgever er kennelijk voor gekozen heeft om de omstandigheden als genoemd in art. 31 lid 2 Vw niet aan asielzoekers tegen te werpen, waarvan de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgelopen. Deze keuze blijkt ondubbelzinnig uit de aanhef van art. 31 Vw.

Betrokkene wijst er in dit verband nog op dat vanwege het vollopen van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd bij de beoordeling van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wel materieel getoetst kan worden aan de gronden als genoemd in art. 29 lid 1 Vw, maar dat een dergelijke verblijfsvergunning niet (meer) verleend kan worden.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de Rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in het van toepassing zijn van art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen de consequentie heeft dat ten onrechte is getoetst aan het criterium "positieve overtuigingskracht".

De aangevallen rechtsoverweging kan derhalve geen stand houden.

Grief 3: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en reisroute heeft overgelegd.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 16 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene concludeert dat de Rechtbank toepassing heeft gegeven aan art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen naar de mening van betrokkene gelet op hetgeen ter toelichting op grief 2 is aangevoerd onjuist is. De Rechtbank heeft derhalve miskend dat het ontbreken van documenten bij de beoordeling van deze aanvraag niet kan leiden tot de tegenwerping van art. 31 lid 2 sub f Vw.

Grief 4: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder - marginaal toetsend - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om te concluderen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 20 van de aangevallen uitspraak.

Uit hetgeen ter toelichting op de grieven 1 en 2 is aangevoerd dient te worden geconcludeerd dat art. 31 lid 2 sub f Vw niet aan betrokkene kan worden tegengeworpen, zodat verweerder ten onrechte heeft criterium "positieve overtuigingskracht" heeft toegepast.

Het stond verweerder wel vrij om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene in het kader van de onderhavige aanvraag te beoordelen, maar daarbij mocht verweerder niet het

criterium "positieve overtuigingskracht" toepassen. Verweerder heeft de geloofwaardigheid van het asielrelaas derhalve getoetst met gebruikmaking van een te streng en onjuist criterium. De Rechtbank heeft dit miskend.

Het voorgaande klemmt des te meer nu de Rechtbank in de aangevallen rechtsoverweging constateert dat door betrokkene een niet op voorhand inadequate verklaring is gegeven voor de door verweerder gestelde ongerijmdheden en bevreemdend geachte elementen. Toetsing aan een minder streng criterium (het criterium aannemelijk maken) had derhalve tot een andere uitkomst geleid, dan wel kunnen leiden.

Grief 5: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt mocht stellen dat eiser niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als bedoeld in art. 29 lid 1 aanhef en onder a, b of c Vw. Tevens heeft de Rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder eiser op goede gronden niet in aanmerking heeft gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Deze grief richt zich tegen de rechtsoverweging 22 en 23 van de aangevallen uitspraak.

Uit hetgeen onder de grieven 1 t/m 4 is aangevoerd dient te worden geconcludeerd dat deze rechtsoverwegingen geen stand kunnen houden.

Grief 6: Ten onrechte heeft de Rechtbank het namens betrokkene ingediende beroep ongegrond verklaard en nagelaten de beschikking van 30 januari 2007 te vernietigen.

Uit hetgeen ten aanzien van de grieven 1 t/m 5 is aangevoerd volgt dat betrokkene zich op het standpunt stelt dat zijn beroep gegrond had dienen te worden verklaard en dat de beschikking d.d. 30 januari 2007 had dienen te worden vernietigd.

MET CONCLUSIE:

Betrokkene verzoekt de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, d.d. 11 september 2007 te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het op 12 februari 2007 ingediende beroep alsnog gegrond te verklaren en de beschikking van 30 januari 2007 te vernietigen.

F.J.M. Schonkeren
gemachtigde